

Královna islandské krimi se vrací
s novou třídílnou sérií

YRSA

Neviditelné dědictví, které nelze odmítnout

Yrsa Sigurðardóttir

DNA

U NÁS UŽ VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny**

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA

ECT

F

II

DNA

Přeložil Milan Lžička

*Tato kniha je fikce. Jména i postavy jsou dílem autorčiny
obrazotvornosti, nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění.
Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami,
žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.*

Copyright © 2014 Yrsa Sigurðardóttir

V islandském originále poprvé vyšlo roku 2014
pod názvem *DNA* v nakladatelství Veröld v Reykjavíku

V anglickém jazyce v překladu Victorie Cribb
vyšlo v nakladatelství Hodder & Stoughton roku 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Milan Lžička, 2017

Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-622-4 (pdf)

Tuto knihu věnuji Pallimu.

Za poznatky, které jsem využila při psaní knihy,
vděčím těmto lidem:

Bragimu Gudbrandssonovi za informace o úřadu
na ochranu dětí a o Dětském domě,

Thorleikuru Jóhannessonovi za přiblížení světa
radioamatérů

a **Hallgrímuru Gunnaru Sigurdssonovi** za údaje
o radiokomunikaci a jejím sledování.

Všem upřímně děkuji.

Jakékoliv chyby jdou výhradně na můj vrub.

Yrsa Sigurdardóttir

1987

PROLOG

Seděli na lavici, jako by se seřadili podle velikosti. Na jednom konci holčička, která byla ze všech nejmladší, vedle její dva bráškové. Byl jim jeden, tři a čtyři roky. Z tvrdého sedátka visely hubené nohy. Na rozdíl od normálních dětí jimi ale nepohupovaly ani nekývaly, nové boty se nehybně vznášely nad naleštěným linoleem. Ve tvářích se jim nezračil ani náznak zvědavosti, nudy nebo netrpělivosti. Všichni tři civěli na holou bílou zeď před sebou, jako by se dívali na *Toma a Jerryho*. Při pohledu přes sklo výjev připomínal fotografii – studii *Trojice dětí na lavici*.

Byli tam už bezmála půl hodiny. Zanedlouho budou smět odejít, ale žádný z dospělých, kteří je pozorovali, se na tento okamžik příliš netěšil. V porovnání s tím, co tyto děti čeká, působil nedávný otřes v jejich životě bezvýznamně. Jakmile odsud zmizí, nic už nebude jako dřív. Tentokrát snad půjde o změnu k lepšímu, přesto může mít i stinné stránky, které možná nakonec převáží všechny výhody. Právě před takovýmto dilematem se skupinka kolem stolu ocitla.

„Nic naplat, zvážili jsme všechny ostatní možnosti, ale odborníci doporučují tuhle. Je nezbytné, aby se děti co nejrychleji natrvalo zabydlely v rodinách. Čím budou starší, tím nižší je šance, že je někdo adoptuje. Jen si vezměte, o kolik těžší bylo hledat domov těm chlapcům než jejich sestře. Případní rodiče velice dobře vědí, že čím jsou děti mladší, tím lépe si zvykají na nový život.

Za dva roky bude holčičce tolik jako teď mladšímu z bratrů a pak budeme řešit stejný problém i s ní.“ Muž se zhluboka nadechl a máchl štůskem lejster, aby svým slovům dodal váhu. Šlo o zprávy a psychiatrické posudky odborníků, kteří děti vyšetřovali. Ostatní s vážnými tvářemi přikyvovali; všichni, až na nejmladší ženu mezi nimi, která návrh důrazně odmítala. S případy týkajícími se ochrany dětí měla nejméně zkušeností a stále ještě v ní plála jiskra naděje, kterou už v ostatních opakované rozčarování dávno uhasilo.

„Neměli bychom ještě chvíli počkat? Člověk nikdy neví, třeba se nám přece jenom povede najít manžele, kteří by byli ochotni osvojit si všechny tři.“ Podívala se na děti, které seděly na lavici jako přikované. Ruce měla přísně založené na prsou, jako by se snažila zabránit tomu, aby z ní vyprchaly laskavost i vrozený optimismus. Živě si vybavovala, jak sourozenci vypadali, když jejich případ poprvé zaujal pozornost úřadů: mastné, zacuchané tmavé vlásy, špinavé oblečení a vyzáblá tělíčka. Zářivé oči v umolousaných obličejích, tváře se šmouhami od slz. Se zkroušeným výrazem se mladá žena obrátila k ostatním sociálním pracovníkům. „Určitě existuje naděje.“

„Tohle už nehodlám znova řešit.“ Hlas muže s dokumenty zněl popuzeně. Potřetí se podíval na hodinky; slíbil svým potomkům, že je vezme do kina. „O tu malou se přetahuje víc párů, o chlapce ale valný zájem není. Měli bychom být vděční, že se nám podařilo najít takovéto řešení; nějaké hypoteticky dokonalé manžele bychom dál hledali marně. Obracejí se na nás všichni potenciální adoptivní rodiče a jejich seznam jsme už pročesali skrz-naskrz. Za daných okolností je tenhle výsledek zdaleka nejuspokojivější.“

Na to už se víceméně nedalo nic říct, a tak ostatní opět pokývli, s výjimkou mladé ženy. Z očí jí sálalo zoufalství. „Ale evidentně mají k sobě nesmírně blízko. Bojím se, že by je odloučení mohlo poznamenat na celý život.“

Tentokrát lejstry zatřepal tak vehementně, že vzniklý vánek načechral přítomným vlasy. „Dva různí psychiatři zcela jasně uvedli, že je v nejlepším zájmu mladších sourozenců, aby byli odloučeni. Chlapec si osvojil úlohu sestřina ochránce. Doslova ji dusí láskou a péčí, kterých se jemu samotnému nedostalo, i když jde stále ještě o malé dítě. Nenechá ji chvíli o samotě; trápí ho kvůli ní stres a úzkost. Vždyť jsou tomu klukovi teprve tři roky, prokristapána.“ Muž se odmlčel a nadechl se. „Tady přece vůbec není nutné něco číst mezi řádky – zprávy mluví jasnou řečí. Odluka bude nejlepší pro oba. Jeho vztah k ní není zdravý. Popravdě řečeno, celá situace poznamenala oba hochy víc než jejich sestru. Ostatně jsou také starší.“

Na lavici se kdosi pohnul. Mladší chlapec se poposunul blíž k sestřičce. Vzal ji kolem ramen a přivinul ji k sobě. Skoro to vypadalo, jako by je přes sklo zaslechl.

„Podle mě si nemůžeme dovolit zpochybňovat jejich profesionální názor.“ Žena, která to vyřkla, dávala najevo, že ani ona nemá času nazbyt. Hovořila rychle a netrpělivě u toho podupávala. „Jsou to odborníci. Vůbec si nedokážeme představit, čím vším si ty děti dosud prošly. Osobně se domnívám, že bychom si měli pospíšit a celé to uzavřít. Bylo by naivní dál hledat nějaké pohádkové řešení. Takové neexistuje.“

„Ale co až zestárnou a dojde jim, že nebylo nutné je rozdělit?“ ozval se náhle nejstarší člen kolektivu. „Většina z nás ví, k čemu dochází, když lidi zahořknou vůči systému. Může to úplně převrátit jejich životy.“ Muž měl už krátce před důchodem a upřímně doufal, že toto je poslední obtížný případ, který mu přistál na stole. To snad není až tak neskromné přání, nebo ano? Už dávno mu zešedivěly vlasy, bral léky na vysoký tlak a tvář měl zbrázděnou hlubokými vráskami.

„Adoptivní rodiče zachovají minulost dětí v tajnosti. Je to v zájmu všech tří, zvláště těch mladších dvou. A ne-

mělo by to být ani nijak zvlášť těžké, protože si nejspíš nebudou na nic pamatovat. Té holčičce je sotva rok. Existuje patrně určité riziko, že by nejstaršímu chlapci mohly zůstat některé vzpomínky, ale jistotu nemáme. A i kdyby tomu tak bylo, budou zmatené a časem vyblednou. No tak, kolik si toho pamatujete z dob, kdy vám byly čtyři?“

„Spoustu.“ Mladá žena byla podle všeho jediná, kdo si uchoval vzpomínky z tak raného dětství. Druhým se vybavovaly pouze matné, snové útržky. Z doby, kdy jí byl rok, si ale nic nepamatovala ani ona. Bylo zřejmé, že holčička, o níž se rozpoutal takový zájem, vyjde ze všeho nejlíp, a nejen proto, že byla rozkošná. Na chlapce dopadly události několika posledních let krušněji a už se to na nich i projevovalo: u mladšího přehnanou láskou a starostlivostí vůči sestře, u staršího lhostejností vůči světu. Strohé hlášení policistů, které na místo přivolal matčin telefonát, bylo natolik šokující, že nikdo z přítomných neměl nejmenší chuť připomínat si jeho detaily.

Jestliže čas vymaže u dětí veškeré stopy oněch událostí, bude to čiré milosrdenství.

Mladá žena ovšem pochybovala, že k tomu dojde. Utrpěné trauma bylo nejspíš příliš hluboké. „Moje vzpomínky se obecně pojí se špatnými zážitky, třeba když jsem si ve třech letech přivřela prst ve dveřích pekařství nebo když jsem v pěti viděla, jak mou kamarádku porazilo auto. To všechno je ale úplně nic v porovnání s tím, čím si prošly tyhle děti. Mám strach, že se ti kluci jednoho dne rozpomenou. A možná i jejich sestřička, i když je to málo pravděpodobné.“

„A co jejich příbuzenský vztah, zjistilo se o něm něco?“ změnila pospíchající žena téma, aby ještě hlouběji nezaбрédli do vzpomínání na dětství. „My se tady ze všech sil snažíme, aby zůstali spolu, a oni přitom třeba ani nejsou vlastní sourozenci.“

V tu chvíli muž s lejstry přece jen v očích emotivní mladé ženy stoupl v ceně. „Otázka, kdo je jejich otcem, z mého pohledu nehraje roli. Sami sebe vnímají jako sourozence, i když nelze vyloučit, že mají společnou pouze matku. Otec mladších dvou je neznámý. U staršího chlapce je tomu ale jinak. Podle lékaře, který je vyšetřoval, jsou mladší hoch a dívka zřejmě vlastní sourozenci a ten starší je pouze jejich nevlastní bratr. Je ovšem pravda, že to vše vychází jen z tvrzení muže, který je údajně otcem staršího z chlapců; zapřísahá se, že po narození syna už s jeho matkou sexuální poměr neudržel – byla totiž nucena nastěhovat se zpátky ke svému otci.“ Muž protáhl tvář, polkl a pak dodal: „Vztah mezi dětmi by se dal zjistit jedině testem DNA, na ten ale nemáme čas ani peníze. A výsledek upřímně řečeno nikdo nechce znát. Pro všechny zúčastněné bude lepší, když budeme předpokládat, že mají ‚normální‘ otce. Všichni tři, nejenom ten nejstarší.“

Nikdo nic neřekl. Ten příběh všichni znali. O dětech i jejich matce. O jejich dědovi i nepopsatelném zločinu, jehož se možná dopustil na dceři. V jejich rukou teď spočíval osud trojice malých dětí se šrámy na duši. Jak s nimi naložit?

„A co otec, ten Thorgeir?“ prolomila mlčení mladá žena. „Není třeba šance, že by změnil názor?“

„Zkusili jsme už všechno. Syna si vzít nemůže ani nechce, natož všechny tři. S chlapcem se nestýká a není ani jisté, zda je opravdu otcem. Prý se uvolil dát mu své jméno, protože s jeho matkou prožil krátký románek, zároveň si ale nebyl jistý, jestli nespala s jinými. Pokud na něj zatlačíme, aby za syna převzal odpovědnost, bude požadovat test otcovství. Tím se všechno ještě protáhne a bez ohledu na výsledek si ani nemyslím, že by zrovna představoval vhodnou volbu. Pokud se ukáže, že otcem není, nemá cenu vůbec zvažovat, že by chlapce adoptoval. A pokud otcem je, beztak o něj nestojí. Byla by to

pro jeho syna příznivá situace? O tom dost pochybuju.“ Přítomní muži si vyměnili pohledy, z nichž se dalo pro rozhodnutí údajného otce vyčíst větší pochopení než u žen, které spíš klopily oči.

„Je to nejlepší řešení.“ Tentokrát muž zprávami nezmával, ale poklepal na ně prsty. „Bohužel nemáme stroj času, který by nám ukázal, jak to s nimi nakonec dopadne. Můžeme se řídit pouze názorem odborníků. Všichni potenciální rodiče prošli prověrkou a mají prvotřídní reference. Proto navrhuju vše uzavřít. Záznamy dětí budou v systému pozměněny a po jejich děsivé minulosti časem neštěkne ani pes. Nejlepší bude, když se o svém původu nic nedozvědí, a rozdělení jim pomůže zapomenout. Čím dříve začnou nový život, tím lépe pro všechny. Shodneme se na tom?“

Mladá žena už otevírala ústa, ale pak si to rozmyslela. Ostatní mruživě přitakávali, jako by chtěli předejít případným dalším námitkám z její strany. Otočila hlavu a podívala se na trojici dětí na lavici za sklem. Dívinka se marně snažila bratrovi vymanit, on si ji k sobě naopak ještě urputněji tiskl, až se skoro zdálo, jako by ji zraňoval. Možná měli odborníci přece jen pravdu. Obrátila se znova ke skupince a sklíčeně přikývla.

Bylo tedy rozhodnuto.

Všichni se rozprchli, jak šli zařizovat formality. Mladá žena dál stála na chodbě, proto byla jediným svědkem chvíle, kdy děti vykročily do nového života. Toho starého se ovšem nevzdaly bez boje. Zvláště mladší chlapec vše nesl špatně. S pláčem a křikem sledoval, jak sestřička mizí chodbou v náručí pediatra. Holčička se na něj přes lékařovo rameno ohlížela a s prázdným výrazem mu mávala na rozloučenou. Byla to žalostná podívaná. Jakýsi muž v bílém plášti musel chlapečka silou zadržet. Když mu došlo, že dospělého nepřepere, rozpustily se jeho výkřiky ve vzlykotu.

Mladá žena od toho výjevu nedokázala odtrhnout

zrak. Jelikož sama nesla díl odpovědnosti, připadalo jí, že by měla dokázat čelit následkům. Na staršího chlapce byl nepatrně méně trýznivý pohled. Ale i když se nepral ani nebrečel, všechno vyjadřoval děs v jeho očích. Nikdy předtím děti zřejmě nebyly jedno bez druhého.

Mladá žena, aniž by prolila jedinou slzu, sledovala, jak se dvojice chlapců vzdaluje jako předtím jejich sestřička. Když konečně zamířila k východu, nebylo už po dětech na nemocničních chodbách ani vidu. Nebyly ve vstupní hale ani venku na poloprázdném parkovišti.

Nový život je beze stopy pohltit.

2015

1. KAPITOLA • Čtvrtek

Elíse chvíli trvá, než si uvědomí, kde je. Leží na boku, peřinu propletenou mezi nohama, polštář zmuchlaný pod tváří. V pokoji je tma, ale štěrbinou mezi závěsy na ni pomrkává hvězdička. Na opačné straně postele je příkrývka urovnaná a hladká, polštář bez jediného dolíku. I ticho jí připadá nezvyklé; přestože mockrát v minulosti nemohla kvůli otravnému chrápání zabrat, teď jí ten zvuk chybí. A taky postrádá teplo, které sálá z jejího neustále přehřátého manžela a které ji nutí nechávat ve spánku jednu nohu vystrčenou zpod deky.

Ze zvyku teď tuhle polohu zaujala a je jí zima.

Když se znova přikrývá, cítí na nohou husí kůži. Připomene jí to doby, kdy Sigvaldi míval noční, jenže tentokrát nečeká, že přijde ráno domů uzívaný, s vpadlýma očima a prosycený pachem nemocnice. Z konference se vrátí až za týden. Když jí včera na hlavním autobusovém nádraží dával před odjezdem pusu, byl to on, kdo byl z nich dvou netrpělivější a kdo už chtěl mít loučení za sebou. Jak ho zná, vrátí se navoněný novou vodou po holení z duty-free shopu, a ona bude muset spát s nosem schovaným v ohbí lokte, dokud si na tu vůni nezvykne.

I když se jí po něm trochu stýská, mísí se v ní tento pocit s příjemnou představou, že získá pár dní jen sama pro sebe. S pomyšlením, že bude mít po večerech ovladač televize výhradně ve své moci, že nebude muset ustupovat nadřazeným požadavkům na sledování fotbalových zápasů. Že povečeří jen chléb se sýrem a ne-

bude muset po zbytek noci poslouchat, jak mu kručí v břiše.

Jenže týden volna bez manžela má i své nevýhody; sama se bude muset postarat o tři potomky, sama zvládat všechno, co to s sebou nese: budit je, tahat z postele, odvážet a vyzvedávat, pomáhat jim s úkoly, bavit je, sledovat, kolik času tráví u počítače, vyvaňovat jim, koupat je, dohlížet, aby si vyčistili zuby, ukládat je na kutě. Dvakrát týdně musí zavézt Margrét na balet a Stefána s Bárdurem na karate a celou hodinu tam čekat. Tuto povinnost považuje za jednu z nejnevďěčnějších, jelikož si musí chtě nechtě přiznat, že tyhle činnosti její ratolesti nebaví ani pro ně nemají nadání, ačkoliv nevyjdou zrovna lacino. Připadá jí, že se tam děti nudí, nedrží s ostatními krok, neustále jsou otočené, kam nemají, a se zrudlými tvářemi zírají užasle na druhé, kteří vždycy dělají všechno správně. Anebo je to možná právě naopak: možná jsou její děti jediné, které to *dělají* správně.

Čeká, až z ní vyprchá mátožnost, a vnímá radioaktivně zelený svit budíku na nočním stolku. Zpravidla začíná den výlevem nenávisti vůči tomuhle přístroji, tentokrát ale nepocítí obvyklou touhu mrštit s ním na druhou stranu pokoje, jelikož jí zářící číslice ukazují, že může ještě několik hodin spát. Její zemdlený mozek odmítá spočítat kolik přesně. Hlavou jí vrtá důležitější otázka: proč se probudila?

Aby ji neoslňovala světélkující záře budíku, otočí se Elísa na druhý bok. A málem zaječí. U postele totiž stojí tmavá postava. Je to však jen Margrét, její prvorozená, která odjakživa tak úplně nezapadá mezi ostatní děti, nikdy nebyla opravdu šťastná. Tohle ji tedy probudilo.

„Margrét, beruško, proč nespinkáš?“ diví se zastřeným hlasem a zkoumavě se dcerce dívá do očí. Ve tmě vypadají černě. Kštice vlnitých vlásků, které lemují sinavou tvář, trčí do všech stran.

Dítě se po hladké peřině sklouzne až k Elíse. Sehne

se a horkým dechem, který lechtá na uchu a matně voní po zubní pastě, pípne: „V domě je nějaký pán.“

Elísa se s rozbušeným srdcem prudce posadí, i když ví, že je všechno v pořádku. „To se ti jenom zdálo, kočičko. Pamatuješ, o čem jsme si povídaly? To, co se ti zdá, není skutečné. Sny a skutečnost jsou dva různé světy.“

Už odmalička Margrét sužují noční můry. Bratři usnou, jakmile jim hlava klesne na polštář, a stejně jako táta zařezávají až do božího rána. Jejich sestřičce ale noc jen zřídkakdy přináší podobný klid a mír. Jen výjimečně Elísu s manželem neprobudí dívčin pronikavý křik. Lékaři jim tvrdili, že z toho vyroste, jenže od té doby už uplynuly dva roky, a známky zlepšení pořád nikde.

Margrétiny rozevláté kadeře poletují sem a tam, jak vrtí hlavou. „Jenže já nespala. Byla jsem vzhůru.“ Stále šeptá a přikládá prst ke rtům na znamení, aby maminka nemluvila moc nahlas. „Šla jsem se vyčurat a uviděla ho. Je v obýváku.“

„Občas se nám to všem poplete. I mně se to –“ V půli věty se Elísa odmlčí. „Pšt...“, zasyčí spíš kvůli sobě. Z chodby se neozývá ani hláska; nejspíš se jí to zdálo. Dveře jsou pootevřené, tak k nim napíná oči, ale kromě tmy nic nevidí. Jak jinak. Kdo by tam taky co dělal? Nemají žádný mimořádný majetek a jejich šeredně natřený dům bude jen sotva lákat zloděje, i když je pravda, že jejich obydlí je v ulici jedno z mála, které nemá všechna okna polepená samolepkami upozorňujícími na zabezpečovací zařízení.

Margrét se znova skloní k máminu uchu: „Nic se mi nepopletlo. V domě je pán. Viděla jsem ho z chodby.“ Dívčin tlumený hlas působí bdělým dojmem, nezaznívá v něm sebemenší náznak rozespalosti ani zmatku.

Elísa rozsvítí lampičku na nočním stolku a šmátrá po mobilu. Že by se budík zastavil? Za poslední roky se mu mockrát dostalo nešetrného zacházení a už by ani nespočítala, kolikrát skončil na podlaze. Znova Margrét

ukládat asi nemá cenu; nejspíš je načase rovnou se pustit do ranních povinností, nalít do tří misek podmáslí, osladit je třtinovým cukrem a doufat, že si stihne spláchnout z vlasů šampon, zatímco budou děti snídat. Jenže telefon neleží ani na nočním stolku, ani na zemi, i když by přísahala, že si ho s sebou večer přinesla, než všude pozhasínala. Chtěla ho mít při ruce, kdyby jí Sigvaldi nad ránem volal, že dojel v pořádku.

„Kolik je hodin, Margrét?“ Dívenka si nikdy nepřála, aby jí říkali podomácku Magga.

„Nevím.“ Margrét vykoukne do ztemnělé chodby. Pak se otočí a utrousí: „Kdo chodí na návštěvu uprostřed noci? To určitě nebude hodný člověk.“

„Ale jdi. Nikdo tady není, a basta.“ Elísa cítí, jak nepřesvědčivě její slova znějí. Co když má ta malá pravdu a někdo skutečně vnikl do domu? Vyleze z postele. Jakmile stoupne na ledovou podlahu, zkroutí se jí prsty. Na sobě má jen Sigvaldiho tričko a na holých nohou jí opět naskočí husí kůže. „Zůstaň tady. Půjdu to zkontrolovat. Až se vrátím, nebudeme se už muset strachovat a budeme moct znova spát. Platí?“

Margrét přikývne. Přitáhne si maminčinu peřinu až k očím. Pak zpod ní zamumlá: „Buď opatrná. Není to hodný člověk.“

Když Elísa vstupuje do chodby, ta slova jí stále znějí v uších. Snaží se působit klidně, jako by si byla jistá, že tam žádný vetřelec není. Margrét jí ovšem zasela do mozku semínko pochybností. Ach jo, proč se tohle nemohlo stát včera, když byl ještě Sigvaldi doma? Vážně by toho chtěla tolik? Elísa se choulí před zimou, ale nepomáhá to. Když rozsvítí, jasem ji až zabolí oči.

S tichým vrznutím pootevře dveře pokoje kluků, aby se přesvědčila, jestli oba klidně spí. Synové leží na palandě, oči zavřené, pusy dokořán. Tiše za sebou zaklapne.

Ani v koupelně nikdo není. V Margrétině pokojíčku jí padne zrak na řádku panenek a medvídků, vyrovnaných

na policiče. Jako by ji sledovali, když chvatně znova zavírá dveře. Napadne ji, jestli příčinou dceřiných zlých snů nejsou právě takto naaranžované hračky. Kdyby se Elísa sama vzbudila uprostřed noci, rozhodně by nechtěla čelit jejich přísným pohledům. Navzdory vnějškové roztočilosti jako by z nich ve tmě vyzařovala jakási zlovolnost. Možná nebude od věci je přemístit a zjistit, jestli se pak třeba nebude Margrét spát lépe. Hned večer po práci to udělá.

Na chodbě ani v pokojích, které ji lemují, nikdo není; po záhadném vetřelci ani vidu. Ale co taky čekala? Stopy? Nedopalek cigarety na podlaze? Rozbitý květináč v koutě? Když se blíží k obýváku a kuchyni, je už daleko klidnější. I díky záři pouličních lamp je přesvědčena, že se Margrét nejspíš opět něco zdálo. Tma dokáže vytočit lidskou představivost na plné obrátky. Teď už vidí, že ani v obýváku nikdo není, jen před televizí leží prázdná mísa od popcornu a kolem konferenčního stolku se povaluje Lego. Všechno je přesně tak, jako když šla spát. Že to ale byla hloupost, nechat se takhle znervóznit.

Úsměv, který jí pohrává na rtech, se ale rázem vytratí. Posuvné dveře oddělující jídelnu od kuchyně jsou zavřené.

Přitom je nikdy nezavírají.

Elísa se k nim po špičkách pomalu, opatrně vydává. Bosá chodidla se jí lepí na studené parkety, s každým krokem v ní sílí strach. Přitiskne na bílé dveře ucho. Zprvu je ticho, vzápětí ale prudce uskočí. V kuchyni kdosi šoupe židlemi.

Co teď? Okamžitě pocítí nutkání utíkat zpátky do postele a schovat si hlavu pod peřinu. Ten, kdo je uvnitř, určitě každou chvíli vyjde. Na majetek Elísa ani trochu nedbá. Ať si zloděj klidně vezme všechno, co chce, hlavně ať už je zase pryč. Jenže co proboha pohledává v kuchyni? Zdá se jí, jako by seděl u stolu, a na okamžik ji napadne, jestli třeba kolem ní nemohla bez povšimnutí

proklouznout Margrét nebo některý z kluků. Ale ne, to je vyloučené.

Ke svému zděšení zaslechne, jak vetřelec vstává. Opět přitiskne ucho ke dveřím. Otevře se šuplík a zase se zavře, pak další a ještě jeden, až nakonec zařinčí příbory. Anebo nože. Nato rozčísne ticho odšoupnutí posuvných dvířek do spíže. Který zloděj by se zajímal o jídlo v konzervách a krabice cereálií? O koště, lopatku na smetí a hadry, o kýbl a vysavač? Tohle tedy Elísu neuklidní. Lidé, kteří se chovají iracionálně, jsou daleko nebezpečnější než ti, co se řídí konvenčními pravidly. Odstupuje ode dveří a nehlučně couvá obývánkem. Její telefon určitě leží na konferenčním stolku. Nebo v koupelně. Pevné linky se vzdali přede dvěma lety a vůbec poprvé ji teď postrádá. Nahlédne do vstupní haly a zvažuje, že vyběhne ven, začne volat o pomoc a bude doufat, že se jí podaří včas zburcovat sousedy. Jenže to by musela nechat děti o samotě. S člověkem, který se možná ozbrojil kuchyňským nožem. Udělá krok k hlavním dveřím a pak se zarazí; nemůže děti opustit. Místo toho se otočí a zamíří do chodby u ložnic. Už tam skoro je, když se otevrou posuvné dveře kuchyně. Okamžitě vběhne do chodby, zavře za sebou a zhasne. Netroufá si zastavit a podívat se, jestli jde muž za ní.

S pocitem, jako by se jí měla rozskočit hlava, Elísa hořečně přemýšlí, co si počít. Jak se odsud dostane? Dveře její ložnice nejdou zamknout; když se sem nastěhovali, většina klíčů chyběla a nikdy jim nepřípadalo nutné obstarat si náhradní. Koupelna se zamknout dá, ale zabarikádovat se tam by bylo stejně špatné jako z domu utéct: děti by zůstaly nechráněné. Tak jako tak do koupelny vpadne a ve snaze najít telefon odhazuje ručníky a rozechvělými prsty vytahuje zásuvky. Je to ovšem marné, ten krám nikde není. Se slzami v očích zírá na ten nepořádek. Kdy tohle všechno uklidí? Jako by už tak neměla dost starostí.

Vrací se do chodby a cítí, že přestává situaci zvládat. Myslí jen na to, kolik času promarnila hledáním telefonu, a přitom se spíš měla snažit dostat děti z domu. Vlastně ale ani neví, jak by to udělala, a beztak už je pozdě. Když spatří, že se dveře na konci chodby začínají otevírat, nedokáže potlačit výkřik. Jenže není ani hlasitý, ani pronikavý, připomíná spíš kníknutí králíka. Nesnese pohled na vetřelce, proto vklouzne do svého pokoje a zabouchne za sebou dveře. Slyší mužovy kroky a pak rachot, jako by za sebou něco táhl. Ale co? Srdce jí tlouče jako splašené.

„Margrét?“

Dcerku není nikde vidět.

„Margrét?“

Zlomí se jí hlas, což jí na kuráži nepřidá. Jednoduše se nedokáže rozhodnout, co hledat dřív, jestli telefon nebo Margrét. Než si to stačí rozmyslet, otevrou se za ní dveře a muž vstoupí. Zastaví se a rachot zesílí, jako by něco přetahoval přes práh. Elísa se nedokáže ohlédnout, je úplně ztuhlá. Cítí naléhavou potřebu zavřít oči. I když je jí ten rachtavý zvuk povědomý, za boha si nemůže vzpomenout odkud. Její mozek spěšně vypíná všechna životně důležitá nervová centra, ta, která teď Elísa potřebuje nejvíc.

Strnulá strachy za sebou zaslechne vyslovit své jméno. Tlumeně, jako by měl muž přes ústa šátek. Nezdá se jí, že by ho po hlase poznávala, jak ale lidé znějí, když šeptají? Úplně jinak než normálně, ne? I Margrét jí zněla jinak, když na ni prve šeptala. Jenže teplý, nasládlý dech, který Elísu před chvílí lechtal na uchu, je na hony vzdálený chraplavému sípotu, jenž ji teď naplňuje nevýslovnou hrůzou.

Kdo to je? Co chce? Určitě ji zná, nebo aspoň její jméno. Že by ho zahlédl v kuchyni? Na obálce nebo na pohledu od kamarádky Gunny na ledničce?

Elísu pod krkem uchopí silná ruka, podle všeho v rukavici, a nato se jí něco ostrého zaryje do zad. Nůž. „Prosím,“ hlesne. Zbytek nechá nevyřčený: prosím, neubližujte mi. Prosím, neznásilňujte mě. Prosím, nezabíjejte mě. Prosím, prosím, prosím, nechte moje děti na pokoji. Hrot nože se stáhne, muž jí uvolní hrdlo, a než se Elísa nadechne, už jí zavazuje oči. Děs v ní ještě zesílí, když jí dojde, že jí hlavu kolem dokola omotává pevnou a tlustou lepicí páskou. Stejně jako předtím v koupelně ji opouští veškerá logika a strach o sebe i o děti na okamžik ustupuje starosti o to, jak se pásky zase zbaví. Lne jí k hlavě tak pevně, že s sebou určitě vezme i obočí a řasy, až se ji bude snažit strhnout. Z koutků jí vyhrknou slzy, a jelikož nemají kam skanout, rozpouštějí lepidlo a to ji pálí v očích.

„Prosím, prosím. Nikomu nic nepovím. Můžete si vzít, co chcete. Cokoliv. Vezměte si všechno.“

„Ne, díky,“ ucedí vetřelec za ní.

Podlomí se jí kolena. „Prosím vás. Vezměte si úplně všechno!“ Páska jí znova obtočí hlavu, a když ji muž odřízne, Elísa sebou trhne. Hrubě jí přejede dlaní po šíji, aby přilepil volný konec. Pak ji otočí a mrští ji na postel. Když si k ní přisedne, matrace se prohne. Začne ji hladit po vlasech, a tak Elísa instinktivně ucukne. Náhle se jeho něžné laskání změní, sevře jí vlasy v pěsti a přitáhne si k sobě její hlavu.

Opět zašeptá, tentokrát o něco hlasitěji. Elísa jeho tlumený hlas nepoznává.

„Něco ti povím. Takový menší příběh. Tragickou historku. Radím ti, abys pozorně poslouchala.“

Elísa přikyvuje. Svírá jí vlasy tak, že to až bolí. Proč jí chce vykládat nějakou historku? Proč se radši nechce dozvědět její PIN nebo zjistit, kde má schované cennosti? Řekla by mu cokoliv. Ať si klidně vezme všechny její karty, ať jí vybílí bankovní konta. Ať si odnese stříbro, které zdělila po prarodičích. I těch pár šperků, co za

život nastrádala. Cokoliv. Jen ať ji i děti ušetří. Na ostatním nesejde.

Skrz vzlyky ze sebe vysouká otázku, jestli neublíží dětem. Jeho odpověď ovšem přeslechne, což její muka ještě zvýší. A pak se muž opět odmlčí. Slíbený příběh nepřichází, jen tam spolu mlčky sedí, Elísa s páskou přes oči a srdcem pádícím o závod. Slyší a cítí, jak se muž zvedá, a na okamžik zadoufá, že se třeba chystá odejít. Neodvažuje se ale touto nadějí kojit. Musí zůstat ve střehu; třeba se ji chystá napadnout zezadu. Opět zaračocení a potom, jako by muž u dveří cosi zapojoval do zásuvky. V duchu si projde seznam všech elektrospotřebičů v domě, které by dokázaly ublížit: vrtačka, kterou dala Sigvaldimu k Vánocům, ruční mixér, křovinořez, její kulma, žehlička, toustovač, konvice. Co by bylo nejhorší? Co by bylo nejméně děsivé? Dýchá tak zrychleně a mělce, až má pocit, že omdlí. A pak jí dojde, že většina těchto příšerných přístrojů má moc krátkou šňůru, než aby dosáhla až k posteli, což ji trochu uklidní. Klid ale nevydrží dlouho.

Když slyší, že se muž opět blíží k lůžku, přestane se ovládat a odhodlá se k poslednímu zoufalému pokusu o útěk, i když ví, že je předem odsouzený k nezdaru. On vidí, ona ne. Je větší a silnější než ona. Přesto se Elísa vrhne na opačný konec postele ve snaze dosáhnout na podlahu na druhé straně. Útočník zlostně zavrčí a celou svou váhou ji zalehne; zůstane pod ním přišpendlená na břicho, zpola na posteli, zpola ve vzduchu. Jednu ruku má zkroucenou pod sebou a druhou, která jí visí dolů, šmátrá pod postelí. Muž ji tvrdě praští do zad. Ta rána jí projede celou páteří a na okamžik vyrazí dech. Obkročmo se na ni posadí, aby se nemohla ani pohnout, a vzápětí začne ze špulky odtrhávat další kus pásky. Elísa se marně na podlaze snaží nahmatat nějakou zbraň. Zničehonic v ní hrkne, neboť narazí na nečekanou, ale známou překážku. Osahává tu teplou, měkkou bytůstku

a najednou jí svitne. Sotva stihne přiložit ukazováček ke rtům a ústy naznačit „Pst“, protože hned vzápětí jí neznámý drsně zkroutí ruce za záda a páskou jí slepí obě zápěstí k sobě.

Nato ji zvedne a třese s ní tak, až jí připadá, že se jí v lebce uvolnil mozek. Všechno je černé a ona má strach, že už není na vině páska; bojí se, že jí oči vypověděly službu a že se jí totéž stane i s ušima. Drobné zvuky, které mužovo násilí doprovázejí, jako by utichaly, ale pak opět zesílí, když si ji přitáhne k sobě a začne jí líčit historku, kterou jí slíbil – nebo kterou jí spíš vyhrožoval.

Když domluví, postaví se, převálí ji na záda a do prsou jí zaryje koleno, aby se znova nepokusila o únik. Pak uchopí cívku s páskou a natěsno ji Elíse omotává kolem uší a nosu. Pořád dokola. Elísa slyší, jak jí hučí v uších, daleko znepokojivější je ovšem chrčení, které jí vychází z nosu. A taky bolestivější. Tlak na prsou mizí. Skrz pásku zaslechne tlumený hluk a konečně jí dojde, co si muž s sebou do ložnice přitáhl. Zrovna z tohohle strach neměla. Když ji znova popadne, uvědomí si, jak bláhový byl její optimismus.

2. KAPITOLA • Pátek

Helgi měl zpoždění. V noci špatně spal, neustále ho rušily podivné zvuky, které ztichly, jakmile se na posteli posadil. A když konečně zabral, připadalo mu, že znova už se nejspíš zpod peřiny nevyhrabe. Čtyřikrát na telefonu stiskl tlačítko opakovaného buzení, ale když ho chtěl zmáčknout popáté, mobil dál vesele vyzváněl.

Měl v práci řídit schůzi; sice v jeho kariéře nepatřila k nejzásadnějším, přesto byla docela důležitá. Pracoval u bezpečnostní firmy. Státní správa přednedávnem vypsalala konkurz na instalaci zabezpečovacího systému ve velkém domově pro seniory a účelem schůzky bylo odsouhlasit před polední uzávěrkou poslední úpravy nabídky. Včera večer si celý text prošel a lejstra, která si teď s sebou nesl, byla pokrytá načmáranými poznámkami.

Když se Helgi otočil ve dveřích, aby se rozloučil s manželkou, zavál dovnitř prudký poryv větru. Védís šla dnes do práce až na desátou; učila dánštinu a škola patrně nepovažovala za rozumné očekávat od šestáků, že budou zápolit s gramatikou hned od pátečního rozbřesku. Dveře se zabouchly, než stačila odpovédět, a Helgi bez tak neměl čas čekat, než se žena vykolíbá v papučích ven a dá mu pusku na rozloučenou. Se šťůskem papírů přitisknutým k tělu doběhl k autu a nastoupil do něj. Byl rád, že už sedí uvnitř a že dokumenty na sedadle spolujezdce nedošly úhony. Nebude-li provoz hustší než obvykle, měl by to taktak stihnout.

Když začal motor vlídně příst a kola se roztočila,

ulevilo se mu. Dobře to dopadne. Jakmile ale odbočil z příjezdové cesty, musel dupnout na brzdy. Uprostřed silnice stáli Stefán a Bárður, kluci odvedle. Helgi se předklonil a všiml si, že jsou bosí a na sobě mají jen pyžamo. Venku mrzlo a k tomu foukal lezavý vítr. Co to jejich rodiče napadlo? Kloučci očividně nevěděli, co si počít, choulili se k sobě a bezmocně na něj civěli. To je asi nějaký špatný vtip. Takovouhle smůlu snad mít nemůže. Aspoň ne dneska. Zadíval se na sousední dům v chabé naději, že z něj třeba vyběhne Sigvaldi nebo Elísa, jenže vstupní dveře byly zavřené a nikde ani známka života. Na cestičce parkovala jejich auta, takže doma budou. Třeba i oni za sebou měli špatnou noc a zaspali.

Helgi zvažoval, že by děti opatrně objel a pokračoval v jízdě. Mohl by pak zavolat Védís a poprosit ji, ať zjistí, co se děje; vymluvit se třeba na to, že hochy zahlédl ve zpětném zrcátku, ale nebyl si jistý, jestli jsou to oni. Mladší chlapeček zničehonic začal naříkat. Ksaku. Nemohl jen tak odjet od plačícího dítěte. Nebo ano? Porada byla důležitější, než si byl ochotný přiznat. Obchody se poslední dobou zrovna moc nehýbaly a bylo jasné, že pokud se jim nepodaří přilákat nové, slibnější klienty, budou muset propouštět. Jestli Helgi tuhle zakázku pokazí, je jasné, kdo jako první dostane padáka.

Stočil volant doprava a co nejpomaleji se rozjel. Když bratry mýjel, oba jen stáli a zírali. Mladší byl z toho tak zaražený, že na chvíli přestal plakat. Byli ještě hodně malí, proto stále žili v domněnání, že jsou všichni dospěláci dobří. Tedy samozřejmě kromě padouchů, jenže ti přece nevypadají normálně jako jejich sused. Měli se ještě hodně co učit.

Jakmile je Helgi bezpečně objel, šlápl na plyn a současně zatelefonoval manželce.

Policista podle všeho neměl svůj den. V jednom kuse ztěžka vzdychal, i když už nebyl nejmladší a bezpochyby

se mu za roky služby naskytl nejeden podobně chmurný pohled. Kvůli popraskaným žilkám, které se mu v širokém pásu rozlézaly od nosu po tvářích, to vypadalo, jako by se rděl. Se svým partákem dorazil jako první, neboť dostali hlášení, že má u sebe jakási žena děti sousedů a potřebuje je pomoci vrátit rodičům. Zdálo se, že dva policisté budou na takový úkol bohatě stačit. Situace se zdála celkem jasná: rodiče zřejmě zaspali a ta malá nebožátka si zabouchla vchodové dveře. Nakonec se ale ukázalo, že pravda je úplně jinde, jak se strážník snažil vysvětlit detektivům. Jeho partáka, nováčka, který u policie pracoval první měsíc, poslali zpátky na stanici. Zahradní pěšina dosud páchla jeho zvrátky.

„Sousedka kluky doprovodila k jejich domu a pak několikrát zazvonila a zabouchala na dveře. Prý slyšela, jak uvnitř zvonek drnčí, usoudila ale, že jeho zvuk není dost silný, aby rodiče dětí probudil. Předpokládala, že doma spí, protože mají venku zaparkovaná auta.“ Policista si položil dlaně na kypré boky a zakroutil hlavou: „Bohužel tomu tak nebylo. Ti kluci nic netušili; když se prý probudili, byli ve svém pokoji zamčení. Jakmile jim došlo, že dveře nikdo neotevře, vylezli ven oknem.“

„Pokračujte.“ Detektiv Huldar stál v úzké chodbě od staršího policisty co možná nejdál, aniž by to působilo příliš okatě. Závany teplého vzduchu způsobené tím, jak strážník neustále vzdychal a funěl, vyvolávaly dojem, že snad posnídal výhradně česnek. Kdyby nebylo nutné místo činu neprodyšně uzavřít, otevřel by Huldar okno. Tím by si ovšem moc nepomohl: mladší strážník se vyzvracel přímo u domu.

Přes sklo Huldar sledoval, jak jeho parták a nejbližší kolega Ríkhardur opakovaně zvedá ruku k nosu, jako by si ho chtěl zacpat, ale přitom si uvědomoval, že je to proti nepsaným předpisům. Moudře tomuto nutkání odolal; neměl zapotřebí dodávat svým kritikům u policie další munici. Huldar se díval, jak opatrně obchází seschlý keř

a píchá do něj tyčí, jestli neskrývá nějaké důkazy, a znova v duchu přemítal, proč se tenhle člověk vůbec dával k policii.

Ríkhardur patřil spíš někam na ministerstvo, štárat se shrbený v roštích na místě činu nebylo nic pro něj. Svým elegantním oblekem a dlouhým pláštěm sem vůbec nezapadal. Na stanici mu tento styl odívání jakžtakž procházel, ale opravdu jen taktak. Totéž platilo také pro načesané vlasy, které si nikdy nenechal přerůst, i pro dokonalou manikúru. Jistá míra upravenosti byla samozřejmě žádoucí – například si nikdo nesměl barvit vlasy nebo vousy na oranžovo –, ale Ríkhardur zacházel ještě o krok dál, než bylo nutné. Na vině byla bezpochyby výchova. Oba jeho rodiče byli soudci a i jemu už svého času zbývalo dokončit poslední ročník práv, jenže pak si to zničehonic rozmyslel a přihlásil se na policejní akademii. Vysvětloval to tím, že potřeboval změnu, ale ta práva si prý jednou určitě dodělá. Nezdálo se ovšem, že by se tak mělo stát v nejbližší době. Ríkhardur se zatím k odchodu očividně nechystal, přestože musel neustále snášet nelibé pohledy druhých a přestože pro něj bylo těžké čelit veškerému hnusu, který tato práce obnášela.

V případech, jako byl ten současný, si bez výjimky vybíral úkoly, které se měly plnit co nejdál od všech děsivých výjevů, proto v danou chvíli usilovně pročešával zahradu, ačkoliv nebyl do zimy vhodně oblečený. Huldara by ani v nejmenším nepřekvapilo, kdyby kolega každým okamžikem vytáhl vlhčený ubrousek a otřel si jím nějakou špínu.

Poslední dobou to ale šlo s Ríkhardurovou vytríbeností maličko z kopce. Například dnes ráno přišel do práce s kouskem toaletního papíru na krku. Huldar nad tím chtěl nechtěl povytáhl obočí, přestože by ani nehnul brvou, pokud by se při holení pořezal kdokoliv jiný.

Problémy v Ríkhardurově osobním životě si očividně vybíraly svou daň. Krátce po třetím potratu ho opustila žena, jejich dokonalé manželství se ocitlo v troskách.

Taková rána by samozřejmě dolehla na každého. Možná už byl Ríkhardur u konce sil a v jeho bezchybné fasádě se začnou objevovat trhliny. To ale bylo málo pravděpodobné. Už totiž přestál nejednu bouři, aniž by se zhroutil, a ani tentokrát to nejspíš nebude jiné. Už třikrát kolegům pyšně oznamoval, že bude otcem, a třikrát pak Huldarovi šeptal, že manželka o dítě přišla. V prvních dvou případech ho Huldarovi bylo líto. Potřetí se mu jednoznačně ulevilo.

Huldar sledoval, jak Ríkhardur ustal v práci a začal si tyčkou oškrabávat z bot listí. Bezděky mu vytanul na myslí obraz kolegovy stejně dokonalé bývalé ženy a mírně se přitom začervenál. Pak se znova obrátil k uniformovanému strážníkovi, kterému táhlo z úst.

„Když jsme si promluvili se sousedkou, vydali jsme se k domu a pokoušeli se majitele vzbudit. Na zvonění nikdo neotevíral ani jsme zevnitř neslyšeli žádné zvuky. Zatímco Dóri čekal u dveří, já dům obešel a nakukoval do oken, kde byly roztažené závěsy. Neviděl jsem nic nepatřičného – ani žádné lidi. V ložnici manželů byly závěsy zatažené, proto se nedalo vyloučit, že uvnitř tvrdě spí. Když ale ani bouchání na sklo nemělo žádný účinek, začal jsem mít pochybnosti. Zahlédl jsem místo, kudy ze svého pokoje vylezli ti kluci. Okno zůstalo otevřené, ani Dóri, ani já bychom jím ale neprolezli.“

„Chápu.“ Huldar nezvedl oči od zápisníku. „A dál?“

Starší muž se zamračil, snažil se sled událostí vylíčit co nejpřesněji. „Zavolali jsme na dva mobilní telefony registrované na této adrese, protože pevnou linku tady zřejmě nemají. Jeden patří Elíse Bjarnadóttirové a druhý jejímu manželovi Sigvaldimu Freysteinsonovi. Nikdo z nich to nebral. Sigvaldiho mobil se hned přepnul na hlasovou schránku, ale Elísín neustále zvonil. Zkusil jsem zavolat ještě jednou, přes zeď ložnice jsem ovšem žádný vyzváněcí tón nezaslechl. To už jsem si začal dělat starosti, protože tak nějak předpokládáte, že se lidi obvykle nacházejí

na stejném místě jako jejich telefon, nemám pravdu?“ Huldar se nenamáhal odpovědět, a tak muž pokračoval: „Jako první mě napadlo, že se jim asi porouchalo některé z aut a že jeden z manželů odjel do práce taxíkem a ten druhý zůstal doma a zaspal. Říkal jsem si, že se tomu, co zůstal v domě, zřejmě vybila baterie mobilu, proto se nespustil budík. Buď to, anebo se dotyčnému něco stalo a tomu telefonu možná taky. Třeba uklouzl ve sprše s mobilem v ruce nebo tak něco.“

„Chápu.“ Huldar lhal: kdo by si bral telefon do sprchy? A jak to, že se v ženině případě nezapnula hlasová schránka, pokud se jí vybil nebo rozbil telefon?

„Sousedka se zmínila o dcerce, která by v domě taky měla být, a tak mě napadlo, že možná i ona odjela v taxíku – do školy.“ Dívka v domě nebyla; její postel byla prázdná, a přestože na ni opakovaně volali jménem, nedostalo se jim odpovědi. Když si telefonátem do školy ověřili, že tam ráno nepřišla, zahájili pátrání. Část policistů povolána na místo teď pročesávala okolí pro případ, že se jako její bratři zatoulala. Mohli jen doufat, že právě tahle varianta bude nakonec správná. Na jiné možnosti se Huldarovi nechtělo ani myslet.

Strážník hovořil dál: „Čím víc jsme bouchali na dveře a okna, tím mi připadalo pravděpodobnější, že pokud je někdo uvnitř, zřejmě není při smyslech. Stále ve mně sílilo přesvědčení, že dívka s jedním z rodičů někam odjela a rodičovi, který zůstal doma, se něco přihodilo. Nechtělo se mi věřit, že by někdo mohl v hluku, jaký jsme dělali, dál spát. To se mi prostě nezdálo.“

„A tehdy jste se rozhodl vstoupit dovnitř s použitím síly?“

„Ano. Chtěl jsem už nějak jednat. Obával jsem se totiž, že jeden z rodičů uvnitř leží v bezvědomí, případně ještě něco horšího. Dokonce jsem pojal podezření na sebevraždu. Ale tohle by mě nenapadlo.“

Muž si znova povzdechl, načež z něj vyšel takový závan česneku, až se Huldar mírně odtáhl. Byl v pokušení

strážníkovi nabídnout nikotinovou žvýkačku, kterou poslední dobou nosil stále při sobě, jelikož se snažil přestat kouřit. „Ne. Tohle nemohl nikdo čekat.“ Nechtělo se mu strážníkovi vyčítat, že nebylo namístě dělat ukvapené závěry a že měl nejdřív zavolat do práce obou manželů. Jediným telefonátem do Národní nemocnice by se zjistilo, že manžel odjel na konferenci do ciziny. Pátrání po dívence se tak mohlo rozjet o něco dřív.

„Vrátil jsem se k sousedům a Dóri zatím čekal na zámečníka. Ta ženská odvedle mi připadala spíš zvědavá než ustaraná – neustále se mě na něco vyptávala. Počalo se mi ji odbýt, aniž bych se zmínil, čeho se bojím, protože vedle v kuchyni zrovna snídali ti dva kluci.“ Vyprávěl, jak na něj hoši nad miskami cereálií upírali vykulené oči a jak zaraženě se tvářili, když je následně odváželo policejní auto. Prý by té ženské nejradši jednu vlepil za to, jak v těch chlapečích ještě umocnila strach, když je k vozu vyprovázela a vyptávala se, co se děje. Nakonec se jim povedlo zahnat ji zpátky do domu. Teď se ani na chvíli neodlepila od okna v obýváku. A z pohledu na Ríkhardura byla nejspíš řádně zmatená, toho by totiž za policistu nikdo nepovažoval.

„Když zámečník skončil, znova jsem před vstupem do domu zkoušel volat, ale nikdo neodpovídal. Zaklepal jsem na dveře do chodby, jelikož byly zavřené, stejně jako dveře manželské ložnice.“

„Měl jste rukavice?“

Mužovi zrudly tváře. „Ne.“ Aspoň se nesnažil vymlouvat.

„Předpokládám, že otisky vašich prstů máme v databázi, je to tak? A stejně tak i otisky vašeho partáka Dóriho.“

„Ano. Tedy moje určitě. Za Dóriho mluvit nemůžu. Snad mu je vzali, když nastupoval k policii.“

„Snad.“ Huldar zvedl oči od notýsku. „A co jste udělali, když jste dveře otevřeli a uviděli, co je uvnitř? Nesašli jste na nic?“

Muž zavrtěl hlavou. „Ne. Dóri si zakryl dlaní pusou

a vyběhl ven. Já šel k té ženě, abych zkontroloval, jestli žije, i když jsem tušil, že už asi ne. Přitom jsem zavolal na stanici a podal hlášení.“

„Zkontroloval jste jí tep?“

„Ano.“

„Kde?“

„Na krku. Žádný jsem nenahmatal. I na dotek byla studená, tak jsem usoudil, že je mrtvá. K jinému závěru se ani dojít nedalo. Kontrolovat jí tep ani nebylo třeba, ale ze zvyku jsem to udělal. Pro všechny případy.“

„Sahal jste na ni ještě někde jinde?“

Muž opět zčervenál a ruměnec se mu rozlil až k límci. „Ano.“

„Tak běžte dovnitř a ukažte patologovi kde přesně. Bude na těle hledat otisky prstů.“ Huldar sklapl zápisník. „Pojďte se mnou.“

Společně vstoupili do hlavní ložnice. Puch, který je udeřil do nosu už ve dveřích, byl tak odporný, že se Huldarovi skoro zastesklo po česneku.

Na manželské posteli ležela Elísa. Hlavu měla jak mumie omotanou lepicí páskou, která jí zakrývala oči, nos i pus. Odhalené zůstalo jen temeno a vlasy divoce trčící vzhůru. Nejznepokojivější ale bylo to, co se jí stalo s ústy. Do krku měla nacpanou kovovou trubku vysavače, připevněnou dalším kusem pásky. Hadice se vinula až k samotnému tělu luxu na podlaze vedle postele. Nebylo divu, že se začínajícímu policistovi zvedl žaludek a že utekl.

Bylo naprosto zřejmé, že žena rozhodně neměla pokojný konec. Za daných okolností bylo vlastně dobře, že jí z obličeje bylo vidět tak málo. Škleb předsmrtných muk skrytý za širokými pruhy zářivě stříbřité pásky musel být opravdu děsivý.

Nad mrtvou se skláněl patolog. Právě dorazil a ještě si ani nestihl obléct mundúr, který při podobných příležitostech nosíval. V koutě stál jeho asistent a nasazoval objektiv na fotoaparát.

Patolog kroutil hlavou. „Tohle nevypadá pěkně.“

„To ne.“ Huldar neměl, co by víc dodal. Popošel do místnosti a ukázal na policistu, který stál ve dveřích za ním. „Tady strážník byl na místě jako první. Oběť bude mít po celém krku jeho otisky. Má vám ukázat, kde všude na ni sahal?“

„Ne. Zatím ne. Nechci, aby se tu během předběžného ohledání motal kdokoliv další. Bude to muset počkat. I vy se prosím vraťte na chodbu.“

Huldar ho ochotně poslechl a v duchu si vyčítal, jak neuváženě jednal. Nezachoval se o nic líp než starý pochůzkář, aspoň mu ale tolik netáhlo z pusy. Zatímco si patolog navlékal ochranný oblek, jeho asistent začal Elísu ze všech úhlů fotit. Všechny je oslňoval blesk, postupem času si na něj ale jejich oči zvykly. Jakmile fotograf s obětí skončil, napřel pozornost ke zbytku místnosti, nevyjímaje zdi a podlahu. Když se sklonil k zemi, aby pořídil snímky i pod postelí, na chvíli se jim ztratil z dohledu, ale vzápětí opět vyskočil, bílý jako křída. „No do prdele!“ ukazoval dolů. „Je tam nějaké dítě.“

Huldar hodil za hlavu patologovy pokyny a vpadl do místnosti. Odhrnul bílý přehoz a podíval se pod postel. Schoulená do klubíčka tam jen v noční košili ležela holčička se zavřenýma očima, bradou zarytou do hrudníku a dlaněmi na uších. K Huldarově obrovské úlevě se hubené tělíčko pohnulo. Nejspíš šlo o Elísinu a Sigvaldiho dceru, kvůli níž se právě pročesávalo celé okolí. Pokoj dosud nepropátrali z obavy, aby nenarušili ohledání místa činu. Zkrátka nikoho nenapadlo, že děvče nemusí vylézt z úkrytu, ani když na ně budou volat jménem a je zcela zřejmé, že je tu policie.

Než stačil Huldar otevřít ústa, houkl z chodby jiný kolega: „V kuchyni jsme našli něco, co byste měl vidět.“

Neuměl si představit, že by něco mohlo být důležitější než dítě pod postelí. Kuchyně bude muset počkat.

3. KAPITOLA •

Do okénka vysoko u stropu sklepa narážela moucha. Pomalu ji opouštěly síly, bzukot i tukání do skla byly čím dál zřídkaější, její boj se chýlil ke konci. Bůhví, co za oknem mouchu tak nesmírně lákalo, že jí stálo za to obětovat kvůli tomu život. Zahrada ležela pod sněhovou pokrývkou, kterou vroubily holé keře. Venku by moucha neměla nejmenší šanci. Tady ve sklepě bylo aspoň teplo. Přesto si nedala pokoj a pranic nedbala na mrtvolky jiných much, které po nezdařených pokusech o únik stejnou cestou obsypaly zaprášenou okenní římsu. Možná už bylo načase parapet omést. Karl se rozhodl počkat, až tato moucha rozšíří řady padlých kolegů, jinak by musel úklid opakovat, a práce s prachovkou nepatřila mezi jeho oblíbené kratochvíle.

Zjišťoval, že si jen těžko zvyká na ticho. Dřív by ten bzukot ani nepostřehl. Zvedl oči a zadíval se na žlutnoucí stropní desky. Z hořejšího podlaží přes ně nepronikla ani hláška. Jak často po tomhle touživil? Hovět si v naprostém tichu a soustředěně naslouchat, aniž by ho shora neustále něco rušilo. Aniž by si musel nasazovat otlučená sluchátka, ze kterých ho pokaždé bolely uši. Teď už ho kromě mouchy nic neotravovalo; splnilo se mu přání. Kupodivu mu to ale nepřinášelo očekávanou radost. V hlavě mu nevybuchovaly oslavné ohňostroje, na rtech mu nepohrával spokojený úsměv. Vlastně ho to ani nemělo překvapovat, jelikož jeho sny zpravidla vyznívaly naprázdno, pokud už se naplnily, což se stá-

valo zřídka kdy. Tentokrát ale bylo rozčarování nebývale silné, neboť po tichu toužil opravdu dlouho.

Už od puberty, kdy se nadchl pro radioamatérství, ho štválo neustálé drobné vyrušování. Do začátků si obstaral prostou občanskou radiostanici, určenou pro komunikaci běžných uživatelů v pásmu 27 megahertzů, jenže slaboučké dveře pokojíku ho ani v nejmenším nedokázaly izolovat od každodenních ruchů zvenčí. Měly asi tak stejnou účinnost jako prostěradlo zavěšené nad futry. Matka mu nedovolila používat sluchátka s potlačením okolního hluku, proto ani neměl na vybranou, jestli snášet vyrušování anebo si za cenu bolavých uší užívat klidu a ticha. Vzala si totiž do hlavy, že je pro něj nebezpečné nevnímat zvuky v pozadí. Poučovala ho o nebezpečí domovních požárů a řadě dalších potenciálních rizik, o nichž by vůbec nevěděl, pokud by neslyšel, co se doma děje. Obzvlášť výmluvně mu líčila možnost, že by ji nějaký zloděj chladnokrevně zavraždil a Karl by její křik ani nezaznamenal. Žádná z těchto zlovestných předpovědí se pochopitelně nenaplnila, až na jedno vloupání v půlce listopadu. Za svou námahu si lupič odnesl jen půl láhve brandy a pár drobných z misky na komodě v předsíni. A jelikož tou dobou nebyl Karl ani matka doma, nedalo se ověřit, zda by zloděje během vloupání skutečně zachvátilo vražedné šílenství.

Když se odstěhoval starší bratr, zabral si Karl sklep pro sebe. To už se jeho prvotní zájem o občanské vysílačky vyvinul ve vážnou zálibu v radioamatérství, což mělo za následek výrazné rozšíření jeho vybavy, jež tak zabírala daleko víc místa než původní malá stanice, kterou si koupil v pubertě. Naučil se morseovku a složil zkoušky na licenci nejnižší úrovně, díky níž mohl v morseovce vysílat v omezeném kmitočtovém pásmu na nízký výkon. Po čase absolvoval testy i na vytouženou plnohodnotnou licenci, což mu umožnilo přejít k hlasovému spojení a vysílat na vyšší výkon. Jeho pokoj byl přístroji, kniha-

mi i materiály souvisejícími s jeho koníčkem přeplněný k prasknutí, proto byl Arnarův odchod příležitostí, kterou mu seslalo snad samo nebe: díky němu si mohl veškeré nádobíčko přemístit do sklepa. Než se Arnar odstěhoval z domova, měl suterén pro sebe, aby se tam mohl v klidu učit. Přesun na nové místo představoval znatelné zlepšení, Karla však pořád přiváděl k nepříčetnosti hluk z přízemí. Nestačil se divit, kolik rámusu dokáže nadělat jediný člověk. Málomluvný mrzout Arnar byl neustále pohroužený do učebnic, tudíž nikoho neobtěžoval, ale matka, to bylo něco docela jiného. Ta jednoduše ani na okamžik neposeděla a neustále pobíhala z pokoje do pokoje, něco přenášela nebo uklízela. Pokud už zůstala chvíli v klidu, pak jen když telefonovala, a v takovém případě hladina hluku zrovna neklesala.

Zvuky, které její přítomnost provázely, byly stejně všední jako zbytek její existence: vrzání prken podlahy, řinkot nádobí v kuchyňském dřezu, které umývala ručně, jelikož trvala na tom, že si myčku bude šetřit jen pro zvláštní příležitosti. Úryvky starých tuctových islandských popových šlágrů. Kovové cvakání jehlic, když pletla oděvy, o které nikdo nestál. Neustálé dotazy od schodů, jestli by si nedal něco k jídlu nebo pití. Ty byly obzvlášť otravné, jelikož už byl krucinál dávno dospělý a jen těžko by asi strádal hladu nebo umíral žízní. I když byla pravda, že za víc než tři měsíce od chvíle, kdy dorazil zbytky z pohřební hostiny, neměl jediné pořádné jídlo. Pokud to s ním takhle půjde dál, bude si muset pořídit menší opasek. Před časem si ho začal zapínat až na poslední díрку, přesto už mu kalhoty opět v pase plandaly a všiml si, že je tahá po zemi jako pubertáci, co se po večerech ometají kolem místního shluku obchůdků. Vůbec poprvé v životě šel bezděky s módou.

Bzukot ustal, slyšel už jen vlastní dech. Kdyby se opravdu soustředil, zaslechl by i tlukot svého srdce. Znova ho překvapilo, jak málo radosti mu přináší ticho, po němž